

Historia szpitalnictwa w Jarosławiu sięga I połowy XV wieku, kiedy to ówczesny dziedzic podkomorzy przemyski Spytko ufundował szpital i oddał go pod opiekę biskupom przemyskim. Od tej pory przez prawie cztery wieki szpitalem zarządzają proboszczowie Kolegiaty jarosławskiej. W miarę rozwoju miasta dostrzegano potrzebę utworzenia nowego szpitala. Uchwała o wybudowaniu szpitala została jednogłośnie przyjęta 24 lutego 1898 roku na posiedzeniu Rady Miasta.

W 1902 roku oddano do użytku publiczny, powszechny szpital liczący 100 łóżek. Na stanowisko dyrektora szpitala powołano dr Tadeusza Fechterę. W prowadzeniu szpitala pomagali mu dr Roman Puzon i dr Bernard Goldstaub. Pielęgnację chorych powierzono ss. Serafitkom sprowadzonym z Oświęcimia.

W latach 1910-1918 w szpitalu zwiększono liczbę łóżek do 130. Po odzyskaniu niepodległości szpital w Jarosławiu był unowocześniany i doposażany, dzięki czemu stał się największą i najlepszą jednostką na tym terenie. 1 maja 1932 roku uruchomiono w szpitalu pracownię rentgenowską, którą obsługiwał Czesław Gawlikowski.

Po wojnie z inicjatywy dyrektora dr Jana Zasowskiego szpital rozbudowano i zwiększono liczbę łóżek do 280. W 1946 szpitalowi nadano rangę Szpitala Powiatowego. Przez cały okres powojenny szpital był rozbudowywany i modernizowany. 1 września 1972 roku w ramach reorganizacji w resorcie służby zdrowia połączono wszystkie jednostki na terenie byłego powiatu jarosławskiego w jeden Zespół Opieki Zdrowotnej. Nowym dyrektorem ZOZ został mianowany lek.med. Eugeniusz Cyganik. W 1977 roku oddano do użytku nowy pawilon dla potrzeb oddziału wewnętrznego, w którym to oddział mieści się do dnia dzisiejszego. Przez kolejne lata dobudowywano pawilony i powiększano szpital. Od 1999 roku ZOZ przekształcił się w Centrum Opieki Medycznej, którego organem założycielskim jest Rada Powiatu Jarosławskiego.

